

ЛУНЕНЪ ВОАЛЪ

Склонява есенния лесъ главата си
Надъ рамото на ноцна самота,
Луната въ лъстенъ танецъ се понася
Надъ сѣнчести задрѣмали листа.

Лети, безкраенъ бѣлъ воалъ развява,
Но въ мигъ притихва шеметна игра,
Въ свѣтливитѣ извиви се явява
Отсѣнката на майската зора :

Скрѣбъта говори въ царствена осанка,
Нѣмъ укоръ мъртви устни е сковалъ,
Въ леса по тъмни върхове и гранки
Загасва бавно сребъренъ воалъ.